

Tfærherning: Jeg er aldeles enig med den ærede første Taler, og jeg beklager meget, at vi i dette Dieblit ere nøbte til at udtale vore gode Ønsker med Hensyn til denne Sag, da det ikke er vor Skyld, at den ikke allerede er et gennemgaaet Stadium; jeg beklager overordentlig meget, at vi i sin Tid bleve forhindrede i at gennemgaae dette Stadium. Jeg er enig med den ærede Taler i, sat vi ikke for meget kunne blande os i Enkelthederne af dette Lovforslag, men jeg beklager, at han udtalte, hvad der let kan misforstaaes, at hvert Aar Hundreder af Mennecker blive dømt for haardt under vor nuværende Lovgivning; dette vil blive ganske overordentligt misforstaaet, og især, naar det kommer fra det ærede Medlems Mund. Jeg er overbevist om, at der ikke findes Mange, som ere strengt dømte, og det er det Mærkelige, at der i det Hele taget ikke her i Landet dømmes strengt eller dømmes Mange. Naar denne Udtalelse nu imidlertid klinger ind i Fængslerne, hvorved Mange maae troe, at de ere dømt haardt og næsten uretfærdigt, bliver deres Straf derved endnu haardere og tilsyneladende endnu mere uretfærdig. Antallet af dem, der ere dømt, er ikke saa stort, at jo det Tal, der blev nævnt af det ærede Medlem, i Forhold til dem er overordentlig meget større, end det maaskee burde være. — Om vi i dette Dieblit skulle haate frem med en Straffelov eller ikke, troer jeg, vi hovedsagelig skulle læse os til i §§ 307 og 308 af det foreliggende Lovudkast, som affkaffe den hele Mængde af sig kridsende Lovgivninger, hvorom man for Dieblittet skal vide nogenlunde Besked, naar man vil kjende Noget til vor Straffelovning her i Landet, thi i disse Paragrapher staaer det klart at læse: Bliv færdig med denne Lov; thi selv om den er mindre god, er den dog overfluelig og brugbar. At vente for Dieblittet at faae en Straffelov, som sydbestjør de forskjellige Fordringer, sete fra Straffens Betydning ligeoverfor Forbrydelsen, troer jeg er et aldeles forgjæves Forsøg, og hertil tæller jeg ogsaa det hele Spørgsmaal om Dødsstraf-

fens Affskaffelse eller Bibeholdelse. Om Dødsstraffen skal affkaffes eller bibeholdes, er ikke Noget, som bør gaae ud fra vort Initiativ; men det bør komme til os lidt efter lidt — om jeg tør bruge dette Udtryk — fra Regeringen. Der staaer ikke i denne Lov, at den, som dømmes til at miste Livet, skal miste det, thi bag enhver Straffelov ligger Benaadningsretten, det vil sige: Den til enhver Tid herskende Bevidsthed om Forskjellen mellem det Lovlige og det Villige og Unskelige. Staten optager i sig den naturlige Bevidsthed, som gaaer igjennem det hele Folk, og ved Udøvelsen af Benaadningsretten føler den sig for, om Dødsstraffen er gavnlig eller ikke. Enhver veed, at der paa en vis Maade er gjort Forsøg paa at affkaffe Dødsstraffen her i Landet. Der har været en Konge paa Danmarks Throne, som længe vægrede sig ved at underskrive Dødsdomme, og som havde den theoretiske Overbeviisning, at Dødsstraffen egentlig ikke burde udføres: det var Christian den Ottende. Han holdt sig længe tilbage fra at underskrive Dødsdomme; men han kom til den Erkjendelse — og jeg troer med Rette — at Bevidstheden her endnu ikke var saaledes tilstede, at man ønskede, at dette skulde gennemføres. Dødsstraffen kom derfor igjen i Brug og bruges i dette Dieblit vexlende; der gives snart Benaadning, snart gennemføres den. Jeg indrømmer gjerne, at den udenfor Staaende ikke let kan vide, hvorfor man har benaadet den Ene og straffet den Anden; men selve denne Ballen viser, at Tiden endnu ikke er kommen til endelig at affkaffe Dødsstraffen gennem Lov. Lad den staae i Loven, men ikke staae saaledes, at Dommerne kunne vælge, om de ville idømme Dødsstraf eller en mildere Straf; lad den staae reent og klart ligeoverfor Benaadningsretten, og lad saa ham, der er i Besiddelse af denne, ikke stadfæste Dødsstraffen uden i de Dieblitte, hvor han anseer det fornødent, hvor Bevidstheden saa at sige kræver det. — Det, der ligger paa Bunden af og bagved de mange Ønsker om at forandre Straffeloven lidt til den ene og lidt